

Todistaja

Maaliskuu • March 2006 No. 3 Volume 81

\$3.00 (GST INCL.)
3,00 EUROA

**Sanan
Suurjuhlat
Vancouver BC
03.-06.08.2006**

**Evangeliumin julistus sanoilla
ja teoilla on Anne ja Lauri
Sorilalle sydämen asia**

Armon vaikutus 2

Kauhavan Bertta 3

Suuri valkopukuinen
joukko 4

Vaskialttari vai
Damaskon alttari
..... 5

Päivän sana
mieluummin aamulla 6

Evangelistan laulu
kuuluu kauas 7

Kymmenen vuotta
aktiotyötä 9

Anne ja Lauri asuivat parisenkymmentä vuotta Afrikassa. Nyt heidän asuinpaikkansa on Sri Lankan pääkaupungissa Colombossa. Laurin työhön kuuluu mm. rakennustöiden valvominen tsunamialueella.

TEKSTI JA KUVAT:
EERO KETOLA

**Kodissamme vieraili paljon lähe-
tyssaarnaajia,
kertoo Lauri So-**

**riila. - He olivat menossa tai tulos-
sa jostain päin maailmaa. Kuuntelin
mielenkiinnolla tapahtumista heidän
värikkästä elämästään. Painoin
mieleeni heidän kertomuksistaan,
että lähetystyö ei ole vain saarna-
mista vaan myös käytännön asioita
kuten talojen ja koulujen rakenta-
mista ja kaivojen tekemistä. Ymmär-
sin, että käytännön asioissa minä
voin olla avuksi.**

- Elämäntehtäväni, kutsumukse-
ni ja lähetyskäsken täyttäminen alkoi
ymmärtäessäni, että julistajien lisäksi
tarvitaan muitakin. Isäni Uno toimi
konepiirtäjänä ja vapaa-aikanaan hän
saarnasi ahkerasti matkustaen usein pu-
hujamatkoille myös Suomeen. Valmis-
tuin Kanadassa arkkitehti - teknologik-
si. Avioituin ja asuimme Annen kanssa
silloin Suomessa. Kirsi Paavola, lähetys-
sihteeri Veikko Mannisen sihteeri tun-
si Annen. Veikko pyysi meitä luokseen.
”Tarvitsemme rakentajan Thaimaahan.
Antakaa vastaus muutaman päivän ku-
luttua”, sanoi Veikko keskustelumme
päätteksi. Menimme kuitenkin vuo-
deksi Kanadaan. Sitten työ avautui,
mutta ei Thaimaahan. Menimme Keni-
aan, Homa Bayhin. Olimme olleet vuo-
den naimisissa. Mukanamme oli kaksi

matkalaukkua. Se oli aikaa, jolloin Suo-
messä kerättiin rahaa Keniaan kahvilla
ja kulkuskynillä. Vuonna 1980-luvun
alussa toteutettiin Suomessa Selkin vaa-
tekeräys. Siitä työ lähti nopeasti etene-
mään.

Papua ja velliä kurpitsankuoresta

- Ensimmäinen työ oli Lastenkodin
päärakennuksen rakentaminen. Puoli-
toista vuotta rakensin Homa Bay:issä.
Sitten muutimme Kapenguriaan. Muis-
tan, kuinka söimme kurpitsankuorista
valmistetuista kipoista papua ja velliä.
Miehet olivat rakennuksella toisinaan
laiskoja. Eräs mies poistui työpaikalta
keskipäivällä. ”Tein niin paljon työtä a-
amupäivällä, että se vastasi koko päivän
työn. Siksi voin lähteä jo kotiin,” sanoi
mies. Sadeamuina kaikki olivat myö-
hässä. Kun satoi he eivät viitsineet kävel-
lä. Homa Bay: issä rakentajilla oli aluk-
si päivätyöläisen palkka. Se ei toiminut.
Päivätyöläiset vetivät usein lonkkaa. He
ajattelivat: ”Mitä kauemmin työ kestää,
sitä pidemmän ajan saamme palkkaa.”
Sitten hinnoittelin työn. Miehet tekivät
urakalla. Maksoimme työstä, joka oli
laadukkaasti tehty.

Anne ja Lauri Sorilan ensimmäinen
poika, Aadam, syntyi Keniassa. Jesse
syntyi lomalla Kanadassa.

- Afrikassa olimme vuosina 1982
– 2004. Kenian jälkeen menimme kah-
deksi ja puoleksi vuodeksi Tansaniaan.

JATKUU SIVULLA 7

**Kotinsa tsunamissa menettänyt poika il-
tapesulla Trincomaleen kaupungissa, Sri
Lankassa.**

Kauhavan Bertta

Berttaa on helppo haastattaa. Tarinaa ei tarvitse lypsää, vaan se soljuu iloisesti kuin kevät puro. Bertan lapsuuskodissa oli naisvalta; äiti ja kuusi tytärtä olivat ehdoton äänenemmistö, mutta isän, perheen elättäjän, ääni painoi paljon. Lapsuudesta on Surakan Bertalle jäänyt hyvät muistot.

- Äiti vei meitä tyttöjä kotiseuroihin, muistelee Bertta. - Ne tilaisuudet olivat pääasiassa helluntailaisten ja joskus myös vapaakirkollisten taholta järjestettyjä. Meidänkin kodissamme pidettiin monet kokoukset, vaikka isä ja äiti eivät olleetkaan tunnustavia kristittyjä. Kokoukset olivat niin mielenkiintoisia, että ei niistä malttanut pois olla. Olin jo avioliitossa, kun lapsuuskodin penkin ääressä tein oman uskonratkaisuni. Mieheni siskon mies, Albin Ording, oli puhujana siinä tilaisuudessa. Olin ollut joskus aikaisemminkin, jo ennen avioliittoani, kuuntelemassa Ordingtonia, vaikkakaan hän ei niin usein siellä päin liikkunut. Mutta sellaiset nimet kuin Niilo ja Lauri Yli-Vainio ja Esa Niskanen olivat tutumpia. Varsinkin Niilo Yli-Vainio, jonka ihmisläheinen olemus ja puhujanlahjat viehättivät. Niilon kokouksissa ei koskaan nukuttanut.

Niilo saarnasi poika polvellaan

Esikoispoikamme Ossi 2-vuotiaana pienenä taaperona tykkäsi Niilosta ja pyrki hänen syliinsä. Niilo otti pojan polvelleen ja saarnasi istualtaan, poika sylissä. Siinäkin kokouksessa tuli kaksi ihmistä uskoon. Yli-Vainio oli aina tervetullut vieras kotiimme, vaikka mieheni Alvi ei ollut silloin vielä uskossa.

Olin nuorena työssä Lapuan ponnestehtaalla. Siellä oli Yli-Vainiokin niihin aikoihin samoin kuin hänen tyttöystävänsä Linnea. En silloin häntä vielä tuntenut, mutta sodasta palattuaan Niilo veljensä Laurin kanssa alkoi pitää kokouksia Etelä-Pohjanmaalla. Silloin elettiin herätyksen aikoja. Melkein joka kokouksessa tuli ihmisiä uskoon. Muistelen usein haikeudella niitä kokouksia. Sana oli niin ottavaa, että ei voinut olla vastaanottamatta pelastusta. Kansaa liikkui, niin että tuvat täyttyivät. Alvi oli laittanut meillekin lisäistuimeksi pukkien päälle koivulankut, jotta saatiin lisää istuimia.

Poliisi jarrutteli intoamme

- Silloin oli paljon intoa. Ajoimme polkupyörillä kymmeniä kilometrejä, että pääsimme mukaan kokouksiin Kortesejärvelle, Lappajärvelle, Lapualle ja Härmän rajoille. Usein sain myös Alvin Husqvarna-merkkisen moottoripyörän ajokikseni. Siihen aikaan ei vielä puhuttu pä-

rinäpojista eikä surinasussuista. Kerran ajoimme moottoripyörällä kokoukseen. Oli kiire. Kuinka ollakaan, poliisi pysäytti meidät ja kyseli, että minne sitä nyt sellaisella kiirehällä mennään. Tillitin poliisia silmiin ja vastasin: "Ollahan menossa helluntailaisten juhille Härmään!" Poliisi katsoi vähän aikaa ja sanoi: "Menkää sitten, mutta ajakaahan hitaammin!" Kyllä kai se poliisi jo kitarasta arveli, keitä me olimme!

Kokouksissa lauloimme paljon. Meillä oli joka kerran sellainen vajaan kymmenen hengen kuoro. Lauloimme hyviä lauluja, joita kaipaamme vieläkin. Jos oli isompia juhlia kuten esim. Lapualla, me vain liityimme kuoroon. Olen muuten siitä lähtien laulanut kuorossa. Minun piti lopettaa laulaminen sydänkohtauksen jälkeen viitisen vuotta sitten.

Niistä vanhoista kitarakuorokirjan lauluista saan vieläkin siunauksen. Onhan niitä nytkin hyviä lauluja kuten "Meren tiedän valtavan", mutta mikä siinä on, kun ne vanhat laulut siunaavat sydäntä. Niissä oli sanoma. Jos oikein muistan, niin eniten lauloimme laulua "Vain yksin Jeesus, hän mulle riittävi". Minua siunaa erikoisesti sellaiset kokoukset, joissa puhutaan pelastuksesta ja Jeesuksen verestä.

Hyvä mies

Alvi ei ollut uskossa, mutta hän ei vastustanut uskonasiota. Hän jäi usein mielellään lasten kanssa kotiin, kun läksin kokoukseen. Yhden ainoan kerran hän sanoi hankalasti. Olin näes päättänyt mennä kasteelle. Alvi jäi Ossin kanssa kotiin. Mutta kun astuimme Kaisan kanssa veteen, kuului lapsen ääni: "Nyt äiti menee Kaisan kanssa uimaan!" Silloin tiesin, että myös Alvi oli Ossin kanssa yleisön joukossa.

Kastetilaisuuden jälkeen Alvi köytti narun moottoripyörään ja sanoi: "En minä olisi sinua noin hulluksi uskonut!" Minä ajoin sitten moottoripyörää, poika istui tankilla ja Alvi piti narun päästä kiinni ja tuli polkupyörälläni perästä. Ajoin kuitenkin niin lujaa, että Alvi putosi kyydistä. Hän tuli paljon myöhemmin kotiin, mutta siitä kasteelle menosta ei puhuttu sen koomin. Alvi häpesi käytöstään.

Myöhemmin sitten, kun Niilo Yli-Vainio suuruutensa päivinä piti kokouksia Vancouverissa myös Alvi tuli uskoon. Alvi, joka oli käynyt paljon kokouksissa ja kuullut

Jumalan Sanaa, oli päättänyt, että nyt kun Niilo tulee, teen uskonratkaisuni. Hän oli hyvä mies ennen uskontuloaan ja tuli vielä paremmaksi. Hän oli vähän liiankin hyvä!

Pari vuotta kastetilaisuuden jälkeen kun tulimme kokouksesta, niin Niilo tuumasi, että mennään vielä rukoukseen. Ja niin menimme eräseen uskovaiseen kotiin. Silloin meitä täytti seitsemän Pyhällä Hengellä. Ne olivat ihania aikoja.

Kanadaan

- Matka Kanadaan oli jo niin rankka, että jos olisin tiennyt, en olisi ikinä lähtenyt. Alussa elämistä helpotti tavattomasti suomalainen seurakunta. Veikko Kyllönen, joka oli pastorina siihen aikaan Sudburyssa, otti meidät ystävällisesti vastaan. Hän sai kuulla, että olin laulanut kuorossa, joten heti ensimmäisenä pyhänä olin mukana laulamassa ja siitä lähtien olin aina.

Kyllönen oli oikea siirtolaispastori. Hän oli reipas ja ystävällinen. Yli-Vainiossa ja Kyllönessä oli jotain samaa. Oli helppo tulla mukaan seurakuntaan, kun siellä oli sellainen pastori. Hengellisen elämäni suurimpia vaikuttajia ovatkin olleet Yli-Vainio, Kyllönen ja myöhemmin Aho-nen Vancouverissa.

Bertan 80-vuotisesta (syntymäpäivä 30.05.) elämäntaipaleesta hän on kuusikymmentä vuotta vaeltanut uskon tiellä ja viisikymmentä vuotta laulanut kuorossa. Nytkin vielä, elämän iltassa, mieli palaa ympäristön tupakokouksiin. Bertta rakastui niihin nuorena. Sellaisessa hän itsekin tuli uskoon ja hänellä on sellainen käsitys, että pitäisi ruveta jälleen pitämään hengellisiä tilaisuuksia suomalais-kaupunkien ympäristöissä.

ERKKI AHONEN

Puhdistuspaikka

"Helmikuu on tullut, tulleet valkohanget", lauloimme koulussa. Jumala peittää ja suojelee luomakuntansa kauniisti puhtaalla lumella talven pakkasia vastaan. Oikein silmiä huikaisee tuo kirkas, sininen taivas ja valkoiset hanget.

Kirkas auringon paiste on kaunista - mutta paljastavaa. Pilvisinä, pimeinä päivinä en olenkaan huomannut, miten ikkunat olivat likaantuneet syksyn sateissa. Mitä kauniimpi aurin-

koinen päivä, sen selvemmin näkyy ikkunoiden harmaus ja pöly huoneissa. Kevään kirkkaat päivät saavat aikaan siivoushalut - ei vain oikein tiedä, mistä aloitaisi.

Ehkä samanlainen tuntu tulee meille suomalaisille lauantaina. Sauna lämpiämään, mennään lölyihin ja pesulle. Tahdomme peseytyä oikein perusteellisesti.

"Jumala, joka on tehnyt kaiken kauniisti aikanansa, on

myös pannut iankaikkisuuden meidän sydämiimme," sanoo Sananlaskujen 3:11. Hän se on, joka panee meidät ensin näkemään ja tuntemaan kirkkautensa edessä likaisuutemme ja halun puhdistua.

Sauna on hyvä ulkoisen ihmisen pesupaikka, siivoamalla saa pölyt nurkista, mutta sisäisen olemuksemme puhdistamiseen meillä ei ole aineita eikä välineitä.

Kuningas Daavid aikoinaan

rukoili: "Pese minut puhtaaksi rikoksestani, puhdistaa minut synnistäni,... pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin." Ps. 51:4, 9. Jumala valmisti meille puhdistuspaikan. Golgatalla Jeesuksen veri voiti meidän syntiemme ja rikkomustemme tähden.

Laulamme tutussa laulussa: "Jeesus puhdistaa, Jeesus puhdistaa. Oi, kun Jeesus puhdistaa mun, niin saan lunta valkeammaksi." Ota vastaan Jeesuksen veren puhdistus omaan elämääsi.

RITVA SAUKKO

Suuri valkopukuinen joukko

Ilmestyskirjassa kerrotaan suuressa valkopukuisesta joukosta (Ilm. 7:9-16), joka seisoj valtaistuimen edessä. Joukko oli kaikista kansoista, sukukunnista ja kielistä koottu. Heidät oli puettu pitkiin valkeisiin vaatteisiin ja heillä oli palmut käsissään, ja he huusivat suurella äänellä sanoen: "Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu ja Karitsalta."

Johannekselta, jolle tämä ilmestys näytettiin, kysyttiin: "Keitä ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?" Johannes vastasi: "Herrani, sinä tiedät sen." Sitten Johannekselle sanottiin: "Nämä ovat ne, jotka siitä suuressa ahdistuksesta tuleva, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä." Ilm. 7:13-14.

Kun tämä joukko on saanut pukeutua verellä valkaistuihin vaatteisiin, niin sen jälkeen ei "heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä." Ilm. 7:16-17.

Seurakunta perillä

Edellisissä jakeissa Johannekselle näytettiin seurakunnan vastaanotto, kun se saapuu kerran voittajana ja täysilukuisena perille. Sen jälkeen ei heillä ole oleva mitään niistä ahdistuksista, joiden keskellä he nyt olivat. Vain kyyneleet olivat jäljellä ja nekin Jumala pyyhki pois.

Se miksi seurakunta näytetään ylhäällä tämän seitsemän vuoden vaivanajan alettua, johtuu siitä, kun sitä ei voitu ennen näyttää, koska pelastettujen luvun täytyttyä seurakunta temmataan ylös ja samalla alkaa uusi ajanjakso, vaivan- ja vihanaika, missä tuomiot ovat sinettien takana.

Se että seurakunta ja sen vastaanotto ylhäällä näytettiin Johannekselle, on myös meille suuri lohdutus. Ajatella, että Jumala itse on vastaanottamassa ja pyyhkii kyyneleet. Siitä saa myös nykyajan uskovainen uutta voimaa vaellukseen joskus suurtenkin ahdistusten keskellä.

Seurakunnan ahdistukset

Jeesus ei luvannut seuraajilleen mitään helppoa elämää, vaan hän sanoi: "Maailmassa teillä on aina ahdistus!" Ja apostoli Paavali kirjoittaa: "Kuka voi erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? Niinkuin kirjoitettu on: 'Sinun tähtesi meitä surmataa kaiken päivää; meitä pidetään teuraslampaina.' Room. 8:35-36.

Suomalainen Iso Raamatun Tietosanakirja kertoo siitä seurakunnan vainosta, mikä syntyi Stefanuksen surmaamisen aikoihin. Silloin noin 2000 Jeesuksen seuraajaa sai kokea marttyyrikuoleman. Stefanuksen surmaaminen tapahtui vain muutama vuosi Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen. Monet kristitytkään eivät tiedä sitä tosiasiaa, että meidän aikanamme kuolee uskovaisia marttyyreina enemmän kuin koskaan ennen.

Kuinka suuri ahdistus ja pelko onkaan niillä perheillä, joilta isä, perheen huoltaja, on viety kidutettavaksi, eikä hänen kotiintulostaan ole mitään tietoa. Tällä hetkelläkin on suuri joukko uskovia vankiloissa pahoinpideltävänä syyttömästi. Monet heistä kokevat marttyyrikuoleman.

Vankilan ulkopuolella eläminen ei tarkoita sitä, etteikö seurakunnilla ole ahdistusta. Monissa uskovien seurakunnissa koetaan sisäistä ahdistusta. On henkilöitä, jotka voivat joutua elämään suuressa ahdistuksessa koko elämänsä heistä riippumattomista tekijöistä.

Apostoli Paavali kirjoittaa korinttolai-

sille: "Sillä sydämen suuressa ahdistuksessa ja hädässä minä kirjoitan kyynelin." 2 Kor. 2:4. Viedessään evankeliumin ilosanomaa ihmisille Paavali koki suurta sydämen ahdistusta, hätää ja vuodatti kyyneleitä. Tänä päivänä on paljon evankeliumin julistajia, jotka ovat täysin loppuunpalaneita, kun ovat tehneet työtä suuressa sydämen ahdistuksessa ja hädässä ja kyynelin ihmisiä auttaen.

Nythän me emme vielä tiedä, kuinka suuren ahdistuksen läpi seurakunta menee ennen ylösnousemustaan, jos Jeesuksen tule viipyä.

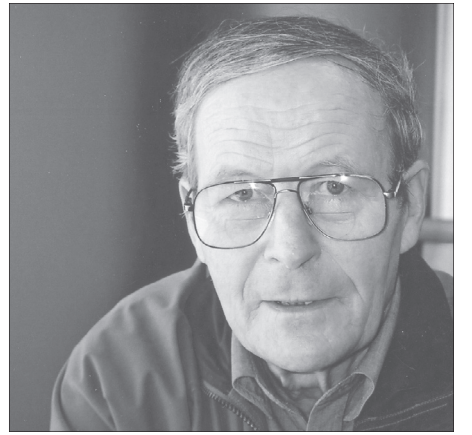
Jotkut ajattelevat, että seurakunta jää vaivanaikaan, koska siitä sanotaan, että se tulee suuresta ahdistuksesta. Raamattu kuitenkin osoittaa, että vasta sen jälkeen, kun seurakunta on otettu ylös, alkaa koston ja vihan aika.

Paavalin toisessa kirjeessä tessalonikalaisille käy selvästi ilmi, että Jumala lähettää ekstyksen, eikä suurta herätystä, niin kuin jotkut uskovat, "...koskapa Jumala katsoo oikeaksi kostaa ahdistuksella niille, jotka teitä ahdistavat. (2 Tess. 2:9-12, 2: Tess. 1:6). Nämä jakeet oikeastaan riittävät kumoamaan ajatuksen siitä suuresta herätyksestä, jota monet odottavat seurakunnan ylösoittamisen jälkeen.

Vaivanaikana pelastuneita

"Ja kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin minä alttarin alla niiden sielut, jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli." Ilm. 6:9. Seurakunnan aikana marttyyrikuoleman kokeneet ovat varmasti siinä valkopukuisten joukossa, jolta pyyhittiin kyneleet pois Jumalan luona.

Nämä toiset marttyyrit ovat surmatut seurakunnan ylösoiton jälkeen. Seurakuntaan heitä ei ole voitu liittää, mutta heillä on ylösnousemus ennen tuhatvuotista valtakuntaa. Näistä marttyyreista Johan-

nes kirjoittaa: "Ja minä näin niiden sielut, jotka olivat teloitettut Jeesuksen ja Jumalan sanan tähden ja niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eikä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eikä käteensä. Ja he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta." Ilm. 20:4.

Pedon merkki tulee pakolliseksi seitsemän vuoden puolivälin jälkeen ja jotka eivät sitä ota, surmataa, ja ne, jotka olivat surmatut ennen sitä Jeesuksen ja Jumalan sanan tähden vaivanajan alussa, nousevat hallitsemaan tuhatvuotista valtakuntaa. Näitä tarkoittaa maininta: "Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa, heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa." Ilm. 20:6.

Tuhatvuotisen valtakunnan aikana kuolema on vielä vapaalla jalalla, sillä silloin kuolee vielä ihmisiä, vaikka Kristus hallitseekin silloin maan päällä. Mutta nämä, jotka nousivat ylös eivät koe kuolemaa uudelleen ja siksi heitä sanotaan autuiksi. Uskon, että tämä joukko käsittää ne, jotka pelastuvat seurakunnan ylösoiton jälkeen. Keitä he ovat? Ovatko he luopioita, pakanakansoihin kuuluvia vai juutalaisia, on vaikea sanoa. Näyttää kuitenkin siltä, että heillä on ollut pieni mahdollisuus pelastua, vaikka eivät saakaan sitä osaa, mikä seurakunnalla on.

Pelastuksen aika

Kun Raamattu puhuu pelastuksesta, niin sitä kehoitetaan etsimään nyt. "Sillä katso, nyt on pelastuksen päivä, katso, nyt on otollinen aika."

AULIS LAPPALAINEN

"Miksi murehdit minun sieluni ja olet minussa niin levoton. Odota Jumalaa, sillä vielä saan kiittää häntä hänen kasvojensa avusta." Ps. 42:6

Ei varmaan kukaan meistä ole päässyt elämässämme tähän asti ilman murheita. Varsinkin nykyajan murheet aivan kuin kaatuvat päällemme ja monesta tuntuu, ettei jaksa enää.

Meillä iäkkäämmillä lienee eräs suurimmista murheen aiheista meidänkin terveytemme. Usein saattaa murhe ja epävar-

muus huomisesta olla taakkana sisimmässämme. Olosuhteet saattavat murehduttaa mieltämme.

Nuoremmilla on huoli lasten tulevaisuudesta ja omasta taloudellisesta tilasta. Riittävätkö varat kaikkiin tarpeisiin? on monen pohdinnan kohteena. Jotkut taas murehtien miettivät sitä, mitä ihmiset saattavat heistä ajatella. Toisten mielipiteet heistä tuntuvat äärettömän tärkeiltä.

Toisille taas on yksinäisyys murheen aiheena. Entiset ystävät ovat jo siirtyneet rajan yli. Ei ole ketään, jonka kanssa vaihtaisi aja-

Murheitten keskeltä iloon

tuksia, ei ketään, joka ymmärtäisi, koska samoja kokeneet ovat jo aikoja sitten siirtyneet pois. Yksinäisyys kalvaa sisintä.

Raamatussa on kohtia, jotka valaisevat murehtimisen ongelmaa ja meidän suhtautumistamme siihen.

2. Kor. 7:9 "...murheenne tuli teille parannukseksi, sillä te tulitte murheelliseksi Jumalan mielen mukaan.

2. Kor. 7:10 "...maailman murhe tuottaa kuoleman."

Ps. 38:19 "...tunnustan pahat tekoni, murehdin syntieni tähden." Matt. 6:28-34 "Mitä te murehditte vaatteista... alkää siis murehtiko sanoen: "Mitä me syöme? Tah: "Mitä juomme. Tah: "Millä me itsemme vaatetamme... teidän Taivallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvit-

sevan... alkää siis murehtiko huomisesta päivästä... Riittää kullekin päivälle oma vaivansa."

Aikoinaan erikoisesti kiinnitin huomioni opetuslapsiin heidän ollessaan Jeesuksen kanssa Getsemanessa. Jeesus oli ollut kauempana yksin ja rukoillut tuskaisten rukouksensa. Tuska oli niin suuri, että hänen hikensä oli kuin veripisarat. Kun hän palasi opetuslastensa luo, tapasi hän heidät nukkumasta. Miksi? Sana sanoo: "Murheen tähden nukkumasta." Lk. 22:45.

Usein ne monenlaiset murheet, joista jo edellä mainitsimme, saattavat meidät hengellisesti uneliaisuuden valtaan. Suhteemme Jeesukseen viilenee ja kaikki muu täyttää ajatusmaailmamme.

Löytääkö Jeesus tullessaan meidät murheen tähden nukkum-

masta? Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Miksi te nukutte? Nouskaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen." Lk. 22:46.

Apostoli Pietari kehottaa heittämään kaikki murheet hänen (Jeesuksen) päälleen. 1. Piet. 5:7.

Kun Jumalan mielen mukainen murhe on saanut meissä aikaan parannuksen, ja muutkin murheemme olemme jättäneet hänelle, joka pitää meistä huolen, saamme turvallisin mielin odottaa häntä, joka on pyyhkivä pois kaikki kyneleet silmistämme "eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta, eikä parkua, eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt... Katso uudeksi minä teen kaikki." Ilm. 21:4-5. Olemme päässeet maan murheiden keskeltä ikuisen iloon!

Lyhennelmä Albert Wirkkalan puheesta Thunder Bayn Saalemissa 23.6.1996.

Vaskialttari vai Damaskon alttari?

Jokaisella uskonnolla on omat alttarinsa. Tässä artikkelissa käsitellään kah- ta alttaria, joista voimme oppia paljon. On alttareita, jotka ovat tänä päivänä pystytettyjä, ja on alttari, joka on iki- vanha.

Aahas pystytti Damaskon alttarin

Toisessa Kuningastenkirjassa (2 Kun. 16) kerrotaan eräästä kuninkaasta, joka oli päässyt valtaan, Jootamin poika. Hänen esi-isissään oli ollut Jumalan miehiä Daa- vidista lähtien. Mutta nyt oli tullut nuo- ri johtaja. Hän tuli kuninkaaksi ja hylkäsi esi-isien tavat. Aahas oli Jesajan aikana ku- ninkaana, ja Jesaja yritti neuvoa tätä nuo- rukaista Herran tielle. Nuorukaisen esi-isä, kuningas Ussia, oli ollut Jumalaa pelkää- väinen. Teki kyllä virheen vanhoilla päi- villään, mutta hänestä jäi ihana muisto. Jesaja sai nähdä Herran kuningas Ussian kuolinvuotena. Ei ole turhaan kirjoitettu tuo ”kuolinvuotena”.

Aahas oli parikymppinen tullessaan ku- ninkaaksi ja hän hallitsi kuusitoista vuotta Jerusalemissa. Se ei ollut kovin pitkä aika, mutta hän sai paljon pahaa aikaan tuossa ajassa. Seurakunnatkin voivat luisua Juma- lan suunnitelmista melko lyhyessä ajassa, samoin meidän hengellinen elämämme.

Apua pakanuudesta

Aahas lähetti sanan Tiglat Pileseril- le, Assurin kuninkaalle: ”Minä olen sinun poikasi...” Hän pyrki tämän pakanaku- ninkaana ystäväksi ja osittain myös alamai- seksi. ”Minä olen sinun palvelijasi ja poi- kasi. Tule tänne ja vapahda minut Syyrian

kuininkaan kädestä ja Israelin kuinkaan kädestä, jotka ovat nousseet minua vas- taan...”

Luopumuksen ensimmäisiä merkkejä on, kun käännämme selkämme ristille ja Vapahtajallemme, Kuninkaallemme. Me tahdomme lainata näitä pakanakuninkaan apuja ja menetelmiä.

Aahas otti kultaa ja hopeaa, jotka hän löysi Herran huoneesta, palkatakseen tä- män pakanan. Sitten hän lähti tapaamaan häntä Damaskoon.

”Ja kun Aahas matkusti Tiglat Pilese- riä vastaan Damaskoon, ja kun hän näki Damaskossa alttarin, niin lähetti kunin- gas Aahas papille, Uurialle, alttarin kuvan ja muodon, kuinka kaikki siinä oli tehty. Ja pappi Uuria rakensi alttarin ja teki ai- van sen kuvan mukaan, jonka kuningas Aahas hänelle oli lähettänyt Damaskos- ta.... Ja kun kuningas tuli Damaskosta ja näki alttarin, lähestyi hän alttaria ja uhra- si sen päällä polttouhrinsa ja ruokauhrinsa ja vuodatti juomauhrinsa ja kiitosuhrinsa veren, jonka hän uhrai, pirskoitti hän alt- tarille. Ja vaskialttarin, joka Herran edessä seisoi, siirsi hän pois huoneen edestä niin ettei se seisonut hänen alttarinsa ja Her- ran huoneen välillä. Ja hän pani sen uuden alttarin pohjoispuolelle. Ja kuningas käski Uuriaa, pappia, sanoen: Suurella alttarilla pitää sinun uhrata polttouhrisi aamuisin ja ruokauhrisi iltaisin... Mutta vaskialttarista tahdon minä vielä ajatella.”

Toiskielinen Raamattu sanoo: ”Minä tahtoisin sen vaskialttarin luona vielä ky- sellä!” Hän vähän pelkäsi, että ehkä tämä suuri Damaskon alttari ei vastaa tarkoitus- taan.

Damaskon alttarin tuntomerkki

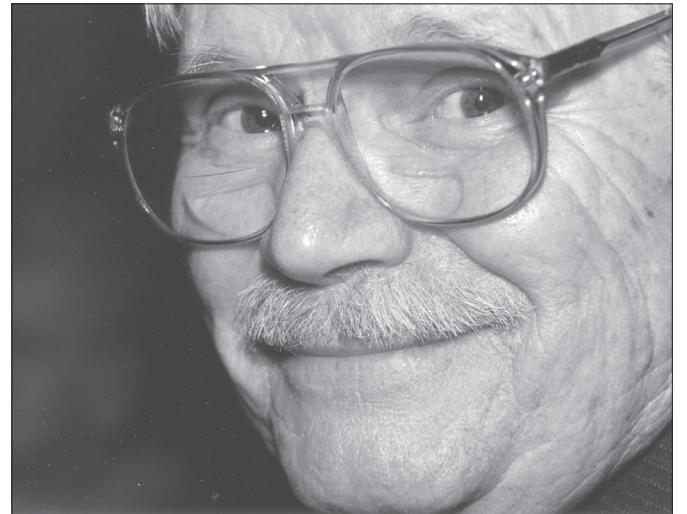
Herran huonee- seen käydään aino- astaan vaskialttarin kautta. Ei kelpaa Da- maskon alttari. Myö- hemmin huomaamme, että Aahas vei aina jumalanpalvelusta pois päin elävästä Juma- lasta. Hän hävitti vaskisen meren, poisti härät ja sapattikäytävänkin. Siitä sanottiin, että ”se hävitettiin Assurin kuninkaan täh- den”.

Kun vaskialttari siirretään pois paikal- taan ja sen tilalle tuodaan Damaskon alt- tari, niin lepo häviää. Me elämme aikaa, jolloin Damaskon alttareita otetaan käyt- töön entistä enemmän. Sen tuntomerkkinä on suuruus!

Vaskialttarin piirustukset

Meidän tulee muistaa, mistä vaskialt- tarin piirustukset olivat tulleet ja mistä vaskinen meri ja pesupaikat olivat kotoisin. Ne oli Jumalan Pyhän Henki antanut Daa- vidille. Se oli taivaasta tullutta niinkuin il- mestysmajakin erämaavaelluksen aikana. Piirustukset olivat ylhäältä kotoisin

Aahas ei tahtonut kunnioittaa niitä aikoja. Nyt heille oli tullut uutuus, jonka mukana hurahdettiin pois vaskialttarin ää- restä. Jesaja sanoi hänelle suorat sanat, neu- voi Aahasta ja tulevia kuninkaita. Jesajan neuvo kuului: ”Kääntymällä ja alallanne olemalla te väkeviksi tulette, ja hiljaisuus- dessa ja toivossa te tulette väkeviksi.” Vas- taus Jesajan neuvoihin oli: ”Ei, hevosilla me kiidämme.” Ei Jumala pannut Aahaalle estettä. Hän antoi kuninkaan mennä me-

nojaan.

Jeremialla oli sata vuotta myöhem- min samat koetukset. Jumala oli varusta- nut nämä kaksi profeettaa tuomaan Jeru- salemille sanoman, mutta kansa kieltäytyi kuulemasta. Jeremia julisti: ”Pysähtykää ja kysykää muinaisia polkuja. Mikä se hyvä tie on? Ja vaeltakaa sitä, niin te läydätte le- von sielullenne.” Kansa vastasi hänellekin. ”Emme tahdo vaelttaa...” He olivat juoneet Aahaksen henkeä, suuruutta. Eli vaskialt- tari pois paikoiltaan ja uusi alttari tilalle.

Vaskialttarin merkitys

Vaskialttari on meille tärkeä siksi, että vaski puhuu Jeesuksen kärsimyksistä. Se puhuu tuomion hinnasta, joka oli suoritet- tava. Kun Salomo rakensi temppeliä, siellä sanotaan tarkalleen kuinka paljon oli kul- taan ja hopeaa. Vaskea oli niin paljon, että sitä ei voinut punnita. Kristuksen kärsimys oli niin ankaran suuri, ettemme voi sitä mi- tata. Emme löydä mistään puntaria, jolla voisimme sitä punnita. Siksi se onkin run- sas lunastus. Tätä meidän tulee julistaa ja kokea. Kristitty, joka tulee vuosien varrella tuntemaan oman syntisyytensä syvyyden ja kurjuuden, tietää kuinka rakkaaksi tu- lee runsas lunastus. Vaskea oli niin paljon, ettei sitä voinut punnita! Vaskialttari pitää olla paikoillaan. Sitä ei saa siirtää.

JATKUU SEURAAVASSA NUMEROSSA

Tunteet huomioon

Kun Jumala loi ihmisen, hän antoi tälle myös tahto- ja tun- ne-elämän. Hän loi meistä tun- tevia olentoja; iloitsimme ja su- remme, nauramme ja itkemme, pelkäämme, loukkaannumme, kaktkeroidumme ja annam- me anteeksi, rakastamme ja vi- haamme, masennumme ja ko- emme syyllisyyttä.

Tunne-elämä on monisäi- keistä ja suurelta osin toisten ihmisten silmiltä salassa. pin- nan alla saattaa kuohua, vaikka ulospäin näyttäisikin tyyneltä. Jumala tahtoo hoitaa ja paran- taa myös meidän tunne-elä- mämme kipuja ja vaivoja, va- hingoittuneita tai sairastuneita tunteitamme ja muistoja, jotka tuottavat tuskaa.

Profeetta Jesajan kuvaus

Jeesuksen työstä antaa meille välähdyksen hänen kyvystään parantaa: ”Mutta totisesti, mei- dän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomus- temme tähden, runneltu mei- dän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.”

Psalmintekijä kertoo Her- rasta, joka on lähellä niitä, joil- la on särjetty sydän: ”Lähellä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän ja hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli. Monta on vanhurskaalla kärsimystä, mut-

ta Herra vapahtaa hänet niistä kaikista.” Ps. 34:19

Jeesus tuntee ihmissydä- men täydellisesti, sillä ihmisenä ollessaan hän itse koki kaikki ne tunteet, mitkä me koemme. Hän ymmärtää myös meidän kipuilumme heikkouksissa ja lankeamisissa, vaikka hän ei itse langennut.

Me kyllä lankeamme, mut- ta on valtavaa tietää, että vaikka Jeesus niin hyvin tietää ja tun- tee meidän heikkoutemme ja vajavaisuutemme, hän sittenkin rakastaa meitä - aivan sellaisena kuin olemme - epäonnistuneina ja syntisinä.

Hänelle on aina turvallis- ta purkaa sisäistä maailmaam- me ja odottaa hänen ohjaustaan kaikkein kipeimmissäkin asi-

oissa. Voimma sanoa psalmin- tekijän tavoin: ”Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydä- meni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso, jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikki- selle tielle.” Ps. 139:23-24.

MARJO ARPONEN

Lahjoitukset ja testamentit

Helluntaiseurakunnat ja Mission Press Society toimivat lahjoitusten turvin. Seurakunnat tekevät arvokasta työtä suomalaisten hyväksi. Mission Press Society julkaisee Todistaja-lehteä ja pyrkii painetun sanan avulla auttamaan ihmisiä saamaan kosketuksen elävään Jumalaan. Sekä seurakunnilla että Mission Pressillä on Revenue Canadian myöntämä veronumero, joka oikeuttaa verovähennykseksi kelpaavan kuitin kirjoittamiseen. Lahjoituksista ja teste- menteista saadut varat käytetään kristilliseen työhön.

Koko yön oli satanut ja vielä aamullakin tihkusi, kun aloitimme safarimme Katesista Nzegaan. Aavistimme, että edessä on koettelemusten safari, ensiksi koska sade oli pehmittänyt tiet ja toiseksi, koska automme oli lastattu ääriään myöten täyteen muuttotavaroitamme. Mutta ystäviemme, Väyrysten, rukousten myötä rohkenimme sitten tielle.

Montaa kilometriä ei tarvinnut ajaa, kun aavistuksemme osoittautui todeksi. Kurakolla seilaaminen oli totista työtä. Kun renkaiden urat täyttyvät savisella massalla, ne menettävät täydellisesti pitonsa, ja ajo on aivan samaa kuin Suomen tai Kanadan jäätiköillä talvisaikaan. ”Tarkkana kuin porkkana!” kehotti Päivi vierellä. Ohitimme pienen rekan, jonka kuski ei ollut ollut aivan niin tarkkana, ja auto oli luisunut ojaan. Lapiomiehet siinä häärsivät ympärillä.

Matka eteni hitaasti. Jännityksellä odotimme Singidan jälkeen tulevaa jyrkkää Sekenge-vuoren alaslaskua.

Siellä on aina, joka ikinen kerta, kun siitä olemme ajaneet ohi, joku rekka tai bussi joko nurin tai poikittain tiellä. Pari kertaa olemme nähneet auton rotkon pohjalakin. Lasku on niin jyrkkä, että raskaiden rekkojen vaihdelaatikat tai jarrujärjestelmät eivät kestä ja rikkoutumisen seuraukset ovat aina kohtalokkaita. Lisäksi mutkat ovat jyrkät ja tie hyvin kapea luoden lisää jännitysmomenttia ohitustilanteisiin. Kyseessä on muuten yksi maan päteistä itä-länsi suunnassa! Ei todellakaan käy kateeksi rekkakuskeja. Saavuttuamme Sekengen jyrkänteelle huomasimme, että tällä kertaa yksi bussi oli poikittain rinteiden puolella välissä, peräpää keikkui rotkon puolella, mutta etupää kuitenkin tukevasti tien puolella turvassa. Voi vain kuvitella, miten bussin taikasasta on ollut porukoilla kiirettä eteen, kun auton heitteleminen pysähtyi! Pienellä maasturillamme pääsisimme siitä vaivatta ohi. Huh, huh, nyt helpotti, ei tarvinnut ainakaan siihen jäädä odottelemaan.

Lasku vuorilta alas sujui siis hyvin ja seuraavat kolmekymmentä kilometriä kurakon läpi meni jotenkin turvaneessa horroksessa. Kuraa siellä, mutaa täällä, kuoppia tuossa ja kiviä tuolla. Iso vesirapakko, mitähän siellä alla? Sompa pyöri tiuhaan ja pahimmilta vaaroilta selvittiin. Päätimme pysähtyä kahville heti kun kestopäällyste alkaisi, eikä sinne enää ollut kuin noin kymmenen kilometriä.

Yltä päältä kuraisen auton vierellä, kestopäällysteen alkupäässä, hörpäsimme rauhoittavat kahvit. No nyt tästä eteenpäin ajo olisikin yhtä juhlaa aina Nzegaan asti! Niin tuuma-

simme kun nousimme taas autoon. Sitä juhlaa kesti vain noin puolen tuntia, kun eteen avautui karu näkymä. Tie oli poikki, kova virta tulvi yli tien, autojonot molemmin puolin virtaa kertoivat karun totuuden: Matkan teko loppuu tähän! Edellisen yön ja tämän aamun raju sade oli sanut aikaan voimakkaan tulvan, joka syöksyi ylemmiltä paikoilta alas, ja juuri tälle kohdalle oli muodostunut virran pullonkaula, josta vesimassat ryöppysivät yli tien alemmaksi. Kohdalla oli ollut vesirumpukin, mutta virran paine oli sen heti rikkonut, ja samalla asfaltti siltä kohdalta oli romahtanut.

Päätimme odottaa pari tun-

Päivän sana, mielummin aamulla!

savu tuprusi päällemme, mutta auto ei päässyt palteen päälle. Mitään muuta ei ollut tehtävissä kuin peruuttaa. Sitä pelkäsimmekin! Nyt siis joutuisimme peruuttamaan virran suuntaan, mikä

vain lisäisi ennestään riskiä joutua virran viettäväksi. Päivi jo alkoi rukoilla... vai oliko se kirkumista. Tilanne kiristyi. Metri pakkia, sitten pari metriä, viimein arabin auton peruutusvalot sammuiivat ja musta savu pöllähti taas edessämme. Muutaman metrin kiihdytyksellä arabin auto pääsi kuin pääsikin kynnyksen päälle ja kiihdytti heti turvaan. Seurasin heti perässä ja ryntäsin kohti edessä olevaa tuntematonta, vedenalaista porrasta. Pum, pum... renkaat tärähtivät palteeseen voimalla. Auto natisi ja moottori huusi. Keula nousi kuitenkin heti ylös, ja samalla polkaisin kaasun pohjaan. Neliveto puri hyvin ja myös etupyörien tukeva pito auttoi niin, ettei täyteen lastatun automme peräpääkään tuntunut hidastavan kipuumistamme ylös. Huojahdellen nousimme ylös virrasta ja saimme kiinteää tienpintaa allemme. Selvisimme!

Monessa olemme olleet mukana näillä Puskapappisafareillamme, mutta se on myönnettävä, että emme koskaan ole pelänneet niin paljon kuin tuossa tilanteessa. Illalla Päivi luki sen päivän, helmikuun ensimmäisen, tekstin hartauskirjasta: Jericho Walls, Prayer Diary, (African version): ”When you pass through the waters, I will be with you. (Isa. 43:2)” ”Jos sinä kuljet vesien läpi, minä olen kanssasi, jos virtojen poikki, ne eivät sinua upota”...(Jes. 43:2). Tuo kirjoitus olisi varmaan pitänyt lukea heti aamulla!

SAM TUOKKOLA

Evankelistan laulu kuuluu kauas

Pastori Juhani Laitinen toimi tämän vuosituhannen alkuvuosina pastorina Calgaryssa. Hänen laitumensa oli laaja. Seurakuntalaisia asui päivän matkan päässä idän suuntaan, ja lähiympäristökin käsitti satojen kilometrien alueen. Laitinen muutti pari vuotta sitten Calgarysta Helsinkiin, mutta saapui helmi-kuun alussa n. kuukauden matkalle Kanadan lännelle tapaamaan ystäviä entisille kotikulmilleen. Saimme tilaisuuden pieneen juttutuokioon.

Millaiset ovat nykykuviosi?

- Toimin nykyisin nk. free lance-pastorina. Kiertelen ympäri Suomea sen mukaan, kun seurakunnat kutsuvat. Olen myös ollut Israel-työssä ja sen puitteissa käynyt juutalaisia tapaamassa Unkarissa. Olen Helsingin Saalem-seurakunnan työyhteydessä ja Sipoossa olen vetänyt pientä aluetyötä. Pidän siellä evankelointitilaisuuksia pari kertaa kuukaudessa ja rukouskokouksia joka viikko.

Mikä on Suomen hengellinen tilanne?

- Mielestäni monin paikoin tarvittaisiin uutta innoitusta, näkyä, tulta ja Jumalan ilmestymistä, että tulisi herätyksen aika, ja ihmiset löytäisivät taas tiensä sanankuuloon. Joillakin paikkakunnilla on virkeää. Esim. Pohjanmaalla, Seinäjoella ja Kauhajoella, jossa Vancouverin entinen nuorisopastori Mika Talja tekee työtä, on herätystä. Myös meillä Helsingin Saalemissa on virkeä toiminta. Nuorten keskuudessa on herätystä. Nuorisokokouksissa käy 200-300 nuorta, ja melkein joka tilaisuudessa tulee nuoria uskoon. Viime vuonna kastettiin kuutisen kymmentä ja jäsenluku osoitti noususuuntaa.

Miten olet saanut yhteyden juutalaisiin?

- Olen toiminut Jerusalemin Kansainvälisen Suurlähetystön hallituksessa ja auttanut siinä työssä. Tämän kautta on tullut yhteyksiä juutalaisiin. Olin viime vuonna lehtimajajuhlilla Jerusalemissa. Siellä oli mukana n. 400 suomalaista. Oli liikuttavaa kuulla juutalaisten suusta: "On hienoa, että kristityt muistavat meitä. Kun näyttää, että muiden tuki raukeaa, kristityt antavat tukensa!" Se kosketti minua syvästi. Juhlan aikana järjestettiin nk. Jerusalemin-marssi, joka oli erikoinen ystävyiden ja rakkauden

osoitus israelilaisia kohtaan. Me osoitimme marssin avulla, että rukoilemme Israelin puolesta ja siunaamme sen kansaa. Ihmisiä oli paljon katujen varsilla katsomassa marssia.

Samalla matkalla tapasin myös Gazan alueen siirtokuntalaisia, joiden piti lähteä kotikonnuiltaan uusien järjestelyjen vuoksi. Se oli heille vaikea kokemus. He olivat vuosikymmenet asuneet siellä ja saaneet maan kukoistamaan. Alue ei ole koskaan ollut palestiinalaisten omistuk-

sessä, mutta nyt se piti luovuttaa. Sinne jäi kodit ja puutarhat. Rauhaa ei kuitenkaan tullut, sillä nyt palestiinalaiset tappelevat keskenään.

Unkarin juutalaisia tapaamassa

- Olen ollut myös pari kertaa Unkarissa tapaamassa juutalaisia. Kävimme juutalaisten kodeissa, joissa saimme rukoilla ihmisten puolesta. Kaikkein koskettavin kokemus oli, kun kävimme erään Susanna nimisen iäkkään ihmisen luona. Hän oli joutunut aikanaan Auschwitzin kuolemanleirille. Hän joutui olemaan siellä n. puolitoista vuotta. Hän oli nähnyt myös hirvittävän kuolemantuhtorin Mengeleen. Juuri ennen Auschwitzia, hän oli mennyt kihloihin. Kun hän selvisi hengissä leiriltä ja tuli takaisin Unkariin, hän tapasi kihlattunsa perheen. Ensin hän ei uskal-

tanut kysyä sulhasestaan mitään, koska pelkäsi pahinta. Viimein Susanna uskalsi esittää kysymyksen, joka koski hänen sulhastaan.

Helpotus oli suuri, kun hän sai kuulla, että tämä eli. Oli vain jossain käymässä juuri sillä hetkellä. He menivät avioliittoon, joka kesti siihen asti, kunnes aviomies kolmen vuotta sitten kuoli.

Susanna esitti kysymyksen: "Miksi te kristityt olette tulleet tänne kaukaa kotimaastanne meitä juutalaisia tapaamaan?" Vastasimme: "Juutalaiset ovat antaneet meille suurimman lahjan. Jeesus Kristus, meidän Herramme ja Vapahtajamme syntyi Israelissa ja kuoli antaen henkensä meidän edestämme. Myös Raamattu on tullut teidän kansanne kautta. Me haluamme rukoilla teidän puolestanne ja siunaamme teitä. Me rakastamme juutalaisia."

Tähän Susanna vastasi: "On ihmeellistä, että joku tulee tänne kaukaisesta Suomesta ja osoittaa meille rakkautta. Jos maailma olisi täynnä teidän kaltaisianne ihmisiä, ei enää koskaan tapahtuisi Holokaustia!"

Sekä Israelissa että muualla asuvat juutalaiset ovat hengellisesti heräämässä. Tietysti on toistakin suuntaa, mutta esim. Israelin armeijassa palvelee satoja nuoria, jotka kuuluvat messiaanisiin seurakuntiin. Nuoret ottavat halukkaasti vastaan myös Uuden testamentin.

Mikä on lännen matkan tarkoitus?

- Tämän matkan tarkoitus on tavata ystäviä ja tietysti julistaa Sanaa Vancouverissa, Edmontonissa, Eckvillessä ja Calgaryssa. Toivon, että voin olla toisille virvoitukseksi ja vahvistukseksi. Aina kannattaa tehdä Herran työtä. Siirtolaisseurakuntien aika ei ole vielä ohi. Huttusen Aimo sanoi aikoinaan: "Sielujen kalastus on niin arvokasta, että kannattaa olla vaikka pilkkiongella." Toivon sekä itselleni että toisille hengellistä siunausta.

Tietysti entiseltä Calgaryn mieheltä pitää myös udel-la sitä, mitä Kanadasta kannattaisi viedä Suomeen. Juhani ei tarvitse vastausta miettiä: "Tahtoisin viedä Kanadassa vallitsevan henkisen vapauden, vapaan ilmapiirin Suomeen!" Evankelista jatkaa matkaansa. Hänen laulunsa kuuluu kauas

ERKKI AHONEN

JATKOA ETUSIVULTA

Sydämen asia

Ugandassa teimme työtä kuusi vuotta. Sitten jälleen Tansaniaan viideksi vuodeksi. Seuraavaksi Keniaan kahdeksi vuodeksi.

Rakentamassa sodan jälkeistä Ugandaa

- Ugandassa sota on vaikuttanut voimakkaasti kokonaiseen sukupolveen. Ihmiset eivät olleet nähneet mitään muuta kuin sotaa. He olivat turvattomia tai sitten kovettuneita. Ugandaan menimme heti sodan päättyttyä 1986. Ugandassa odotti sairaalan jälleenrakennus. Maaseudulle rakensimme 13 klinikkaa. Suunnittelin ja valvoin rakentamista. Seminaareissa opetin paikallisia itse kehittämään elämänsä laatua.

Vuosina 1995 – 1997 Lauri toimi Kenian Fidan aluekoordinaattorina. Samaan aikaan Tansanian projekteissa toimittiin yhteistyössä ruotsalaisten kanssa. - Valvoin yli sataa rakennuskohdetta. Nyt lähes kaikki on kansallisten käsissä. Projektit tukivat heidän työtään. Esimerkiksi Kenian katulapsiprojekti on kansallinen, mutta suomalainen projekti tukee heitä. Paikallisissa projekteissa olemme auttamassa ja tukemassa heitä. Työ on jatkunut menestyksellisesti. Ugandassa kaikki klinikat toimivat paitsi yksi joka poltettiin. Klinikat tehtiin yhteistyössä kylän johdon kanssa. Kyläyhteisö on vastuussa myös omilla rahoillaan.

Lauri Sorila haluaa rakentaa ihmisille paremman tulevaisuuden.

Mukana on säännöllisesti myös paikallinen helluntaiseurakunta. Nämä seurakuntiin kytketyt projektit toimivat hyvin. Olisi hyvä tehdä tarkistusprojekti ja selvittää niiden nykytilanne.

Sri Lankaan

Nykyisin Anne ja Lauri asuvat Sri Lankassa. Lauri toimii Fidan Kaakkois-Aasian tsunamialueen kehitysyhteistyökoordinaattorina. - Tsunamin murjomalla alueella on rakentaminen lähes samanlaista kuin Keniassa. Sementti-tiilet ovat hieman erikokoisia. Täällä on helpompi löytää urakoitsijoita. Eräs projekteistamme on Muturissa, saaren itärannikolla. Teemme sinne 67 taloa.

Olen tyytyväinen elämäni. Kehitysyhteistyö on kutsumukseni. Olen kasvanut työn mukana. Evankeliumin julistus sanoilla ja teoilla on minun sydämeni asia. Mitä teen sen haluan tehdä Jumalalle. Rakennamme taloja, jaamme ruokaa ja puhdasta vettä. Tämä on samaa työtä, jota julistaja tekee kirkossa - osa samaa, maailmanlaajuisia, Jumalan valtakunnan työtä. Haluan olla lähellä ihmisiä. Työn kehittämisessä on tärkeää tavata kylien edustajat. Haluamme rakentaa paremman elämän laadun kaikille ihmisille. Tähän sisältyy kouluja ja lasten leikkikenttiä. Päämääränä on, että asukkaat tulisivat omavaraisiksi. Tsunamin takia pitää rakentaa. Haluamme kuitenkin auttaa ihmisiä rakennusprojektin jälkeenkin. Toivomme, että he meissä näkisivät Jumalan rakkauden, kääntyisivät Hänen puoleensa ja tulisivat uskoon.

EERO KETOLA

Mitä kuuluu

Matti ja Liisa Kumpulaiselle

”Herra tarvitsee sitä”, luki evankelista, lähetysmies, saarnaaja, pastori Matti Kumpulainen Lake Worthin Kotikirkon saarnastuolista pyhäisenä aamuna tammikuussa 2006. Sanankohdassa oli kyse aasista, jota Jeesus tarvitsi ratsukseen.

- Tänä päivänä Jeesus tarvitsee sinua ja minua, julisti Matti, ja siitä lähti liikkeelle vaikuttava saarna, joka kosketti ja rohkaisi kuulijoita syvästi. Jeesus on tarvinnut 70-vuotiaasta Mattia ja hänen vaimoansa Liisaa monenlaisissa tehtävissä vuosien varrella. Matti on syntynyt Keiteleeltä. Hän oli valmistautumassa kirjapainoalalle, mutta tuli uskoon. Herra tarvitsi häntä evankeliumin työhön eri puolille maailmaa.

Istuimme leppeässä Floridan ilmassa Matin ja Liisan pojan talon takapihalla ja puhelimme tarkemmin menneistä kuviosta. Matin puheet hersyivät huumoria. Ilmeistä pitää päätellä, oliko tuo sana nyt totta vai leikkiä.

Vuosiluvut vilahtelevat. - Tulin us-

koon Kuopiossa vuonna -55. 1958 lähdin Lappiin evankelistaksi. Minulla oli iso alue siellä: Pello, Kolari, Ylitornio. - Mitä siihen aikaan saarnasit? - Suosituin aihe oli ”Et ole kaukana Jumalan valtakunnasta.”

Lapissa Matti tapasi myös Liisansa.

Yllästunturin Varkaankurussa hän pyysi Liisaa vaimokseen valoisassa kesäyössä. Vuonna 1962 vietettiin hääjuhlia. Sittemmin perhe lisääntyi kahdella pojalla ja yhdellä tyttöllä.

Kumpulaiset aloittivat seurakuntatyönsä Anjalankoskella, jonka jälkeen olivat Rovaniemellä ja Kemijärvellä. Vuonna 1970 tuli iso muutto kauas Aust-

raliaan. Sidneyyn miljoonakaupungissa asui silloin noin 3000 suomalaista. - Se oli hedelmällistä aikaa, muistelee Matti.

Mutta taas oli uudet vaiheet edessä. Australian seurakuntien lähetyskenttä Uusi Guinea tarvitsi apua. Kumpulaiset muuttivat sinne. Tämä elämänvaihe

päin. Heitä tulee kasvattaa kantamaan vastuuta.

Lähinnä lasten koulutus vaikutti sen, että taas tuli muutto, nyt Amerikan mantereelle. Lake Worth ja Toronto kutsuivat. - Lake Worthissa oli väki innolla mukana. Torontossa taas oltiin hyviä uhraamaan, muistelee Matti niitä aikoja.

Vuonna 1999 Matti ja Liisa muuttivat Suomeen. Tällä hetkellä he palvelevat Leppävirran seurakunnassa osa-aikaisesti. Herra on tarvinnut Kumpulaisia monessa paikassa. Vakavoituneena Matti sanoo: - Olisipa voinut tehdä työnsä kokonaisemmalla sydämellä! Kyllä se on parasta elämässä, kun on saanut palvella Jumalaa.

Lake Worthissa oli viime vuonna myrsky, joka teki paljon tuhoa. Ihmisen elämässä on myös myrskyajoja. Liisa on joutunut niitä erikoisesti kokemaan sairautensa aikana. Hän haluaakin tässä kiittää ystävien esirukouksista, jotka ovat häntä kantaneet ja auttaneet.

Matti yrittää nyhtää pihapalmun kuollutta oksaa alas, mutta ei se niin vain katkea. Mutta palatkaamme siihen mistä aloitettiin. Herra tarvitsee kaikkia. Rukoilijat ovat avainasemassa. Työmiehiä tulee rukoilla elopelloille, sitten heille varjelusta, ja varoja tulee uhrata eikä pan-na tyynypussiin, kuten Matti puheessaan kertoi joittenkin tehneen.

Matin ja Liisan uhratuva työ ja uskollisuus on hyvä esimerkki meille kaikille. Jumalan siunausta ja apua koko Kumpulaisen perheelle kaikkina tulevana päivinä!

LEEVI MYYRÄ

Pentti Virtanen

Thunder Bayn Suomikodilla oli tammikuun 22. päivänä vuoden ensimmäinen kahvikonsertti. Tilaisuus veti niin runsaasti yleisöä mukaan, että huoneisto tuli lähes täyteen kuulijoita. Ennen juhlan alkua haitariveljet esittivät musiikkia ja virittivät näin oikean juhlatunnelman.

Juhlan vetäjä Pentti Virtanen toivotti yleisön tervetulleeksi, ja seuraavaksi haitariveljet kajauttivat voimakkaan laulun *Täällä Pohjantähden alla on mun kotimaani*. Seuraavaan lauluun *Mä kauan etsin kaipasin* sai yleisökin yhtyä. Ja yleisö innostuikin laulamaan tätä laulua oikein voimakkaasti.

Pastori Marko Selkomaa puhui aloitussanoissaan 1. Tim. 4:9 johdolla varmoista asioista, jotka Jumala on säätänyt. Hän teroitti erikoisesti, että ”varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen”. Näitten varmojen

Thunder Bayssa juhlittiin

asioitten myötä Selkomaa johdatti juhlakansan alkurukoukseen. Pastori lauloi myös kitaransa säestyksellä kaksi laulua, joista toinen oli *Mun Jeesus elää, siksi elää tähdon*.

Seuraavaksi saimme kuulla trion laulavan kaksi laulua. Laulajina Päivi Salokari, Ulla Rouhiainen ja Susan Tuomisto. Kaunista oli heidän lauluesityksensä. En voi myöskään olla kertomatta Anja Ertolahden lausumasta pitkästä runosta, jonka hän oli opetellut ulkoa. Runo kertoi Pietarista varmana uskontaistelijana hiilivalkealla Vapahtajansa kieltäneenä, ja kuinka Maria vei ylösnousemussanomien hänelle pääsiäisaamuna. Anja-sisar eläytyi lausuntaan ja tempaisti mukaansa kuulijat. Meeri Käppi esitti huuliharpun soittoa. Ihmettelyn aina tuota pientä soitinta, joka soi Jumalalle ylistystä tosi kauniisti.

Tilaisuuden puhujana toimi Airi Virtanen. Hän keskittyi Saarnaajan kirjan kahdennentoista luvun alkuosaan, jossa sanotaan: ”Ja muista Luojaasi nuoruudessaasi ennenkuin pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova: Nämä eivät minulta miellytä.” Ottaen huomioon, että olimme pitämässä kokousta eläke-

iän saavuttaneiden talossa, kuulijat ymmärsivät, mitä merkitsevät sanat: ”Nämä eivät minua miellytä!” Olisi ollut toivotonta jättää kuulijat epämiellyttävien asioiden kanssa painimaan. Jumala haluaa auttaa ihmistä, eikä jätä meitä silloin, kun tulemme vanhemmiksi, menetämme ehkä osan kuulosta, näkökyvystä, mäkien nouseminen on työlästä ja voiman miehetkin käyvät koukkuisiksi.

Airi Virtanen kertoi potilaasta, joka tuli suureen synnintuntoon ja näki kadotuksen olevan edessään. Potilas pyysi jumalalta lääkäriä rukoilemaan puolestaan, ja tapahtui ihme; kumpainenkin tuli uskoon ja löysi pelastuksen.

Puhuja vetosi Toisen Korinttolaiskirjeen sanoihin, joista löytyy vastaus: ”Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä (2. Kor. 6:2).” ”Herramme ei hylkää ketään, joka hänen luoksensa tulee. Riippuu meistä, otammeko asian vakavasti juuri nyt. Etsimmekö pelastusta ja armoa häneltä. Raamattu sanoo: ”Etsivä löytää, anova saa ja kolkuttavalle avataan.” Puheen lopuksi puhuja antoi tilaisuuden esittää esirukouksia.

Voimakas puhe jätti paljon ajat-

Marko Selkomaa

telemisen aihetta ja tiivistyi kysymyksen: Ovatko asiat kunnossa Herran kanssa?

Ennen puhetta pastori Marko Selkomaa lauloi kutsulaulun ja puheen jälkeen Kotikuoro lauloi Päivi Salokarin johdolla laulut: *Armon päivä jo iltahan painuu* sekä *Suo mun valmiina ain olla sua odottain*. Haitariveljet lauloivat tämän jälkeen laulun *Pakeneko sa Kristusta*.

Voimakas, Pyhän Hengen vaikuttama tilaisuus päättyi yhteislauluun. *Niinkuin lähde tai vahainen, valtava ja pohjaton on se rakkaus ja armo, joka Jeesuksessa on*. Yhteislauluja johti Ritva Saukko.

Lopuksi siirryttiin kiitollisina Herran hyvyydestä runsaasti katettuun kahvipöytään. Kiitos sisarille pöydän antimista ja palvelualltiudesta.

MUISTIINMERKINNYT
RAAKEL

Elämän hetki

Isä
tuossa hetkessä
totesin,
että todellisuus,
elämän ikuisuus
on kuin
lopuntonta kierrosta
ajattomuuden
kehässä...
- ilman alkua
tai sen loppua.
Kun olemattomuuteni
tilassa
Isä, nostit
lähellesi
puristaen
hellään syliisi
kuoleman edessä.
Tuossa hetkessä
tajusin elämän
samaksi
olinko maassa
tai maasta pois,
kun olen vain
Isä, lähelläsi
hellästi sylissäsi
- juuri tässä hetkessä.

SINIKKA LUKKARINEN

Kymmenen vuotta aktiotyötä

Tänä vuonna tulee kuluneeksi kymmenen vuotta sisälähetyksen aktiotyön alkamisesta Pohjois-Amerikan suomalaissaralla. Pentti Virtasen esitys aktiotyön aloittamisesta käsiteltiin Thunder Bayn Saalem-seurakunnan vanhimmistossa vuonna 1997, ja asia hyväksyttiin. Seuraavaksi kesäkonferenssin veljeskokous antoi asialle hyväksymisensä.

Ensimmäinen aktio oli nimeltään Superior-järven Missio. Ajatuksena oli evankelioida Superior-järven ympäristön asutuskeskuksia. Missio muuttui kuitenkin seuraavana vuonna nk. aktiotoiminnaksi ja sitä on tehty kymmenen vuoden aikana monilla paikkakunnilla Kanadassa ja Yhdysvalloissa.

Superior-järven Missio alkoi syyskuun kolmantena päivänä 1997 ja jatkui lokaan yhdeksänten päivään saakka, jolloin henkilökunta palasi kotiinsa kiitospäiväksi.

Missio alkaa

Olen merkinnyt muistikirjaani lähtöpäiväksi 03.09.1997. Läksimme kotoa Thunder Baysta aamupäivällä ja olimme perillä illalla Guartz Mountain Inn-motellissa, josta tuli ryhmämme majoituspaikka Marquetin alueella. Meitä odottivat siellä jo Aili Salokoski, Aino Manninen ja Seija Vähäkuopus. Kun seuraavina päivinä joukkoomme liittyivät Juhani Waarna Floridasta, Aarno Tiuhonen Suomesta ja Marjaana Laakso Sudburysta, niin joukkomme oli valmis aloittamaan työn.

Joka aamu kokoonnuimme aamuhartauteen. Luimme psalmeja ja Apostolien tekoja, ja raamatunlukua seurasi rukoushetki. Koska vierailimme useissa (439) kodeissa, nimien ja osoitteiden etsiminen oli aikaa vievää työtä. Pidimme 13 kokousta, joissa kävi yhteensä 292 seurakuntiimme kuulumatonta henkilöä.

Motelli antoi alennuksen ja yhden yli-

määräisen huoneen käyttööme sekä aamiaisen. Omistaja oli todella ystävällinen. Kokouksia pidimme kirkoissa ja lepokodeilla. Saimme kokouksiimme viikonvaihteeksi lisävoimia Sudburysta ja Sault St. Mariesta.

Kuparisaaren alue

Syyskuun 23. päivänä siirryimme Hancockin alueelle, ja aikomuksemme oli evankelioida Kuparisaaren alue, jossa on paljon suomensukuista kansaa. Liisa Liedes saapui myös sinne meitä auttamaan. Saimme tukikohdaksemme paikallisen Helluntaikirkon, jonka pastori, Toth nimeltään, oli hyvä isäntä. Sisaret majoittuivat motelliin ja miehet kirkolle. Myöhemmin sisar Tulkku otti suuren taloonsa koko joukon, ja näin säästyimme motellimaksuilta. Se oli tarpeen, koska varat olivat käyneet vähiin.

Aikoinaan Kuparisaareissa oli voimakasta kaivostoimintaa. Alueella oli useita kuparikaivoksia, ja niissä tietysti suomalaisia miehiä töissä. Kaivostoiminta on jo lopunut.

Pidimme alueella yhteensä 14 hengelistä tilaisuutta, joissa osanottajia oli meidän lisäksi 416 henkilöä. Oli ilo ker-

toa ihmisille Jeesuksesta ja toivosta, jonka Herraa antaa; kotikäyntejä kertyi 680. Saimme rukoilla monien puolesta. Eräs henkilö, joka antoi elämänsä Herralle, kuoli hiukan myöhemmin. Hän sai ryövärin armon. Olen vieläkin kirjeenvaihdossa hänen serkkunsa kanssa, joka on uskossa.

Aktioiden muoto vaihtelee

Aktiot ovat hiukan vaihdelleet eri muotoisiksi sen mukaan kuin on tarve, ja Pyhä Henki johtaa. Näinä vuosina olemme todella kylväneet Jumalan sanaa "kaikkien vesien varsille". Olemme jakaneet kymmeniä tuhansia lehtiä, antaneet äänitteitä - kasetteja ja CD-levyjä, kirjoja sekä Uusia testamentteja ja tietysti henkilökohtaisesti kertoneet uskostamme. Tahdoimme toteuttaa Jeesuksen määräystä: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia..."

Jeesuksen käskyä noudattaen jatkamme rohkeasti työtä. Jälleen tänä vuonna jatkamme aktiotoimintaa. Tällä kertaa on Thunder Bayn vuoro. Alustavat suunnitelmat on jo valmiina. Aloitamme aktion, jos Herra suo, heinäkuun 14. päivänä ja olemme mukana Canadian Suomalaisten Suurjuhlilla Thunder Bayssa.

Aktiota johtavat pastorit Marko Selkoma puh. 1-807-767-0464 ja Pentti Virtanen puh. 1-807-767-0866. Rahastonhoitajaksi on lupautunut Sirpa Luoto. Hänen osoitteensa on: Box 29106 Thunder Bay ON P7B 6P9. Puh. 1-807-767-8849. Jos haluat avustaa aktiota, ota yhteys häneen.

Valmistelutyöt vievät aikaa

Aktion valmistelut ovat usein aikaa vievää työtä. On otettava yhteyttä eri seurakuntien päättäviin elimiin taloudellisen tuen saamiseksi. Henkilökunnan, materiaalin ja majoituksen hankinta vie oman aikansa. Myös lehtien ja äänitteiden tilaukset on tehtävä ajoissa. Lehdet on tilattava uskossa ja rukouksin odotettava varoja, jotta kustannukset voitaisiin hoitaa.

Ensimmäisen Mission jälkeen totesimme, että emme tule toimeen ilman kaksikielistä lehteä. Siksi Todistaja-Extra on vastaus tähän puutteeseen. Sitä on julkaistu jo useana vuonna ja Extra on osoittautunut varsin hyväksi työvälineeksi tässä työmuodossa. Kiitos Mission Pressin hallitukselle ja Todistajan toimitukselle siitä suuremmoisesta avusta, jonka he ovat antaneet tähän työhön. Kiitos myös kaikkien seurakuntien vastuuta kantaville myönteisestä asenteesta aktiotyöhön. Kiitos seurakuntalaisille ja niille, jotka tavalla tai toisella ovat avustaneet työtä. Jumala rakkauteen ja uhrimielenne palkitkoon.

Aktioita ovat johtaneet seuraavat henkilöt: Juhani Waarna, Mikko Tervo, Marko Selkoma, Juha Ketola, Olli Pyykkö ja Pentti Virtanen. Rahastonhoitajina ovat palvelleet: Aili Salokoski, Irja Pyykkö, Juhani Waarna ja tänä vuonna Sirpa Luoto. Kiitos heille kaikille erikoisen hyvästä työstä, samoin Suomesta tulleille avustajille, joista suurin ryhmä oli Koorikuoro.

Toivon, että muistaisitte jälleen aktiota rukouksin, että Pyhä Henki saisi johtaa ja siunata tulevan kesän aktiot.

PENTTI VIRTANEN

Bertta Mäkelä kirkkauden kotiin

Lähetysaarnajasisaremmme, Bertta Mäkelä, sai muuttaa kirkkauden kotiin sunnuntaiaamuna 19. 02. 2006. Hän joutui olemaan vain kolmisen kuukautta sairaalassa ja hoivaosastolla. Vielä perjantai-iltana hän kuunteli tarkkaavasti kun luin hänelle Raamattua ja yhtyi kanssani rukoukseen ja kiitokseen. Yhdessä pyysimme, että hän jo pian saisi muuttaa pois Jeesuksensa luo. Rauhallisesti unessa hän sai poistua täältä.

Bertta sisaremmme tuli uskoon nuoruudessaan Suomessa. Pian hän sai myös Herraltaan kutsun lähetystyöhön. Hän valmistautui tuohon tehtävään huolella käyden Helsingissä Saalem-seurakunnan raamatutukurseilla ja Toimi Yrjölään pitämällä lähetyskursilla. Lisäksi hän opiskeli Larsmon lähetyskodissa. Englannin kieltä hän opiskeli Englannissa ja suoritti siellä myös kaksivuotisen kättilökoulun saaden myös Suomen lääkintöhallituksen kättilönpätevyyden. 1955 Bertta Mäkelä muutti Kanadaan, Montrealiin, jossa toimi sairaalassa sekä seurakunnan evankelistana kunnes 1961 matkusti seurakunnan lähettämänä

Intiaan lähetystyöhön.

Kielikoulun jälkeen hän alkoi työskentelyn yhdessä Eeva Rinteen ja Esther Greusin kanssa Biharin valtiossa. Bertta-sisar teki erikoisesti työtä naisten parissa opettaen heille kankaan kutomista ja vaatteiden neulomista ja samalla julistaen ei vain teoillaan, vaan myös sanoillaan.

Vielä tänä päivänä siellä muistellaan Bertta-sisaren opetuksia ja edelleen häntä muistettiin myös esirukouksin. Yhdessä vuotta hän sai ahertaa hänelle niin rakkaiden intialaisten parissa, mutta joulukuussa 1968 hänellä todettiin MS tauti ja niin hän joutui viettämään viimeiset kuukaudet rullatuolissa ja palamaan sairaana Kanadaan. Sault Ste.

Mariesta tuli hänen uusi kotikaupunkinsa. Sairaushan ei sammuttanut Bertan rakkaudesta lähetystyöhön, vaan käsiensä voimien heiketessä hän opetteli maalaamaan vesiväritauluja pitäen pensseliä suussa.

Näitä tauluja ja postikortteja myytiin sitten lähetysten hyväksi vuosien aikana yli 5,000.00 dollarin edestä.

Tärkein tehtävä ja varmaan myös kauaskantoisin oli hänellä esirukoilijana ja kanssamatkailijoiden rohkaisijana. Itse rullatuoliin sidottuna Bertta sai rohkaita monia ystäviään. Hänen iloinen mielensä ja valoisa luottamuksensa Jumalan huolenpitoon oli tarttuvaa lajia. Hänen asunnoltaan sain minäkin usein lähteä virkistyneenä ja kiitosmielellä. Oli ilo saada vuorostaan palvelua häntä näinä viimeisinä kuukausina, jolloin sydän alkoi jo väsyä ja kaihit silmissä heikensivät silmien näköä, mutta mieli oli edelleen kirkas ja nauru oli herkässä.

Sanat, jotka tulivat minulle, saatuani kuulla Berttan kuolemasta panen tähän loppuksi meille jokaiselle rohkaisuksi: "Meitä ei ole kutsuttu Jumalan valtakunnan työhön luomaan uraa itsellemme, vaan tekemään Herran meille antaman tehtävän."

KAARLO SUOMELA

Aarne Suokas pääsi taivaan kotiin 15.01.2006 Toronton Suomikodista. Hän oli 95 vuoden ikäinen. Aarne oli syntynyt 08.02.1910 Sakkolassa. Uudestisyntyminen eli uskoontulo tapahtui noin 15 vuotta myöhemmin sekä uskovi-en kaste Vuokselassa 1925.

Joitakin vuosia myöhemmin hän löysi elämänsä rakkauden Impi Pulkin. Häät vietettiin juhannuksena 1937. Myöhemmin heille syntyi lapsia: Laura, Paula ja Pentti. Laura syntyi vuonna

1938. Seuraavana vuonna Suomi joutui sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

Toinen maailmansota oli alkamassa, ja Aarne uskovaisena miehenä ei halunnut sotaa, mutta sinne oli lähdettävä, vaikkakin ilman asetta. Jumala kuitenkin varjeli häntä sodan keskellä. Oli monta vaarallista tilannetta. Eräänkin kerran pommi tuli kolmen metrin päähän, mutta ei räjähtänyt.

Tuli välirauha, mutta sitä ei kestänyt pitkään. Oli taas lähdettävä rintamalle. Neljä tuntia ennen lähtöä syntyi Paula. Isä lähti rintamalle, ja Impi-äiti jäi kahden pienen lapsen kanssa sodan keskelle. Lopulta sota loppui, ja Aarne sekä koko perhe oli selvinnyt hengissä, vanhingoittumattomana.

Koti oli mennyt ja asuinpaikat, jossa koti oli ollut. Kaikki piti aloittaa alusta. Oltiin siirto-

laisia omassa maassa. Usko Jumalaan ja hänen huolenpitoonsa oli kuitenkin säilynyt vahvana kaiken keskellä.

Suokkaat saivat sotakorvauksena pienen maatilaa läheltä Hämeenlinnaa, Tykölän kylästä. Sinne rakennettiin uusi koti. Hattulan Eelimistä tuli Suokkaiden hengellinen kotiseurakunta.

Pentti syntyi vuonna 1949 ja niin oli Aarnen ja Impin perhe valmis. Aarne ahkerana miehenä piti perheestään hyvää huolta. Sota-ajat olivat takana päin ja elämä hymyili. Tuli vuosi 1955 ja uusi aika Suokkaiden perheessä. Jumala, johon Aarne uskoi koko sydämeästään, johdatti heidät Torontoon, Kanadaan.

Kymmenen vuotta myöhemmin sain tulla tuntemaan Aarnen muuttaessani perheeni kanssa Kanadaan. Suokkaiden koti oli myös meidän kotimme kaksi ensimmäistä viikkoa.

Aarne oli rakentaja. Torontos- sa on paljon siltoja ja taloja, joita hän on ollut rakentamassa. Luonteeltaan hän oli hiljainen eikä puhunut tekemisistään. Hänen ei tarvinnut sitä tehdä, sillä työt puhuivat hänen puolestaan.

Myös seurakunnan keskellä hän oli rakentaja. Toronton Suomalainen Helluntaiseurakunta oli lähellä hänen sydäntään. Monet olivat ne palvelutehtävät, joita hän suoritti seurakunnan hyväksi. Hänet valittiin vanhimmiston jäseneksi vuonna 1958 ja tässä tehtävässä hän palveli elämänsä loppuun asti, yli 47 vuotta.

Aarnen elämään tuli ilta. Yhdessä Impin kanssa he odottivat muuttoa taivaan kotiin; elettiin hiljaiseloa. Impi lähti ensin, myöhemmin tuli Aarnen vuoro. Hän odotti vuoroaan kotona, lasten pitäessä isästään hyvää huolta ja Pentti-pojan asuessa hänen kanssaan.

Viimeiset viikot menivät sairaalassa, ja lopussa muutama viikko Suomikodilla, josta hän sai rauhallisesti muuttaa taivaan kotiin, sinne, johon hänen sydämensä kaipasi.

Kävin muutaman kerran häntä tervehtimässä. Kysyessäni, miten hän jaksaa, vastaus oli: "Oikein hyvin, ainoastaan ruumis reistailee!" Aarnen sisäinen ihminen oli täysin kunnossa ja valmis muuttamaan taivaan kotiin. Vielä sairavuoteellaan hän rukoili perheensä ja koko suuren sukunsa puolesta, siunasi heitä ja myös ystäviään sekä seurakuntaa.

Hänen uskollisuutensa Jumalaa ja seurakuntaa kohtaan jätti pysyvän siunauksen. "Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi." Uskon, että nämä Herran sanat kuuluvat Aarne-veljelle.

AARNEN MUISTOA SIUNATEN
ISMO NAKKILA

Tuulikki Laineen muistolle

Sisaremme Aili Tuulikki Laine oli syntynyt Iisalmessa, Suomessa 04.07.1914 ja nukkui Herran lepoon 27.01.2006. Hän oli kuollessaan 91-vuotias. Tuulikki koki uudestisyntymisen 1960-luvulla ja hänet kastettiin vuonna 1968 Alertbayssa, Vancouverin saarella. Hän liittyi Vancouverin Bethel-seurakuntaa 1970-luvulla ja toimi jonkin aikaa seurakunnan kirjaevankelistana. Tuulikilla ei Vancouverissa ollut lähisukulaisia, mutta paljon ystäviä. Tuulikilla oli naiselle harvinainen ammatti. Hän oli kalastaja.

Ajatellessani Tuulikkoa, miehen, mitä haluaisin hänestä muistaa. - Haluan muistaa naisen, joka olemattomista lähtökohdista taisteli henkilökohtaiseen voittoon. Hänen elämänsäkaartaan voisi lyhyesti kuvata yhdellä ajatuksella: Huutolaistytöstä Herran ruhtinattareksi.

Haluan muistaa Tuulikin, jonka anteliaisuus oli vertaansa vailla. Kun hän oli myynyt kalastusveneensä ja talonsa, hän lyhyessä ajassa jakoi kaiken Herran työhön ja toisille. Kuvaavaa hänen luonteelleen oli, kun eräs Herran palvelija kerran vihjaisi puvun tarpeesta, Tuulikki löi rahat kouraan ja sanoi: "Teetä itsellesi puku!"

Haluan muistaa Tuulikin, jonka raju luonne jalostui Sanan vaikutuksesta ja Jumalan koulussa. Herran rakkaudessa hoivassa parantuivat vähitellen syvällä piilevät lapsuudessa saadut sisäiset kolhut.

Haluan muistaa Tuulikin, jonka silmät säteilivät pelastuksen iloa ja jonka mieli paloi Jumalan asialle. ja joka rukoukokouksessa Pyhän Hengen valtaamana liversi kuin laulurastas. Hänen palavat rukouk-

sensa innostivat muitakin ylistykseen ja kiitokseen. Tuulikki tahtoi antaa elämänsä Herran työhön. Hän halusi mennä kujille ja aitovierille viemään evankeliumin sanomaa. Ensin hän teki työtä jalkaparikasassa, mutta pitkät matkat rajoittivat hänen toimintaansa. Koska hän oli jakanut omaisuutensa, hänellä

ei ollut autoa eikä ajokorttiakaan. Tuulikki ajoi ajokortin, ja seurakuntalaiset ostivat auton hänen matkojaan varten.

Muistan elävästi, kun Tuulikki oli autonsa saanut, V8-moottorilla varustetun Ford Maverickin. Se oli parkkeerattuna Lepokodin pihassa, kun Alberta Wirkkalan kanssa menimme sitä katsomaan. Ensimmäistä kertaa elämässäni laskin käteni Albert Wirkkalan kehotuksesta auton konepellin päälle, ja siunasimme tuon kulkuvälineen Herran työhön. Siunaus oli tarpeen. Tuulikki oli ajokorttinsa saanut kuusikymppisenä, ja hänellä oli raskas jalka. Enkeleitä

tarvittiin. Autonsa kanssa Tuulikki ulotti kokous- ja kirjamyynnimatkinsa Cambell Riverille ja Sointulaan sekä Sun Shine Coastille että British Columbian sisäosiin.

Tuulikin elämän loppuosa meni pimeässä tunnelissa. Hän ei kuitenkaan elämänsä loppupäivinä joutunut luolaan, vaan tunnelissa oli toinen pää. Perjantaina 21.01. Tuulikki sukelsi tunnelista häikäisevään valoon, ja Jumalan valtakunnan kirkkaus otti hänet syleilyynsä. Taivaassa ei enää ole alzheimerin tautia eikä muutakaan vajavuutta.

"Eikä kaupunki tarvitse valoksensa aurinkoa eikä kuuta; sillä Jumalan kirkkaus valaisee sen, ja sen lampu on Karitsa." Ilm. 21:23

ERKKI AHONEN

Uuden äänitteen julkaisutilaisuus Floridassa

Hannu-Heikki Hyppösen uusi CD "Tällaisenaan" julkaistiin Lake Worthin Kotikirkossa 12. helmikuuta 2006. Täysi salillinen kuulijoita, joista monet ensimmäistä kertaa Kotikirkon vieraina, tekivät tilaisuudesta hienon juhlan.

Pastori Hannu-Heikki innostui yleisön mukanaelämisestä silminnähden. Liveändissä mukana soittivat Teemu Minkkinen rummut, Jari Puranen basso ja Timi Hyppönen kitara. Taustanauhalla soitetut voimakkaat gospelkuviot purivat kaikenikäisiin.

Äänitteellä taustoja soittavat David Wilkersonin muusikot Jukka Palosen johdolla ovat ammattilaisia, sen totesivat myös paikallaolleet musiikki-ihmiset.

Uutta tuotetta otettiin mukaan ystäville ja tutuille. Uskomme yhdessä, että äänitteen kautta sydämet avautuvat ja hedelmää kannetaan taivaan aittoihin.

HH:n uutuuutta voi tilata puhelinnumerosta 561-493-4127 tai osoitteesta HH Hyppönen, 1308 West Indies Way, Lantana, FL 33460 USA

Sanan Suurjuhlalat

Vancouver BC 03.-06.08.2006

Globalization:

New country, new home, new faces at Toronto Saalem

ing. Walter would also like to see increasing numbers of school chums joining the youth through outreach programs.

Globalization is certainly not an unknown concept to Walter and Sonja. They arrived via Tanzania where both had spent their childhood as their parents worked in mission projects, and where Walter's parents Sam and Paivi

youth worker for the Kauhajoki Pentecostal Church.

As a social worker, Sonja Tuokkola has worked practicum assignments in Bangladesh at the Annikki Raatikainen Orphanage, in Spain at a drug rehabilitation centre for youth. Post-graduation she was employed by the Parkano Women's Drug Rehabilitation Centre. Her last position was as director for Finland's Multicultural Immigrant Youth project, organizing activities for youth with problems adjusting to their new country. Sonja can see that exposure to the problems that others have experienced will help her to adjust as a first-timer to Toronto's multi-ethnic vibrant milieu. Each experience has also left her with a perspective.

"The orphans that I worked with in Bangladesh have touched me in particular," Sonja remembers. "These homeless, parentless small children were so happy, so grateful for being part of the orphanage. Their eyes shone as food was given them, they prayed with enthusiasm as they blessed their meal, and I can still hear them singing praises to God. They had so little, yet were grateful for so much."

Ahead are many challenges: a new ministry, a new home, a new country and its ways. But this couple has many resources from which to draw from. Walter enjoys reading about prayer and revival.

There have been many cakes recently for Walter and Sonja Tuokkola. Not only a grand wedding cake at their Pori, Finland wedding in December, and a Welcome cake for them as Toronto's Saalem received their new youth pastor, but they also shared in a Valentine's cake at Toronto's Interdenominational Friendship celebration held in Saalem's fellowship hall. Believers from different Finnish denominations gathered together to share in what God has been doing in their lives.

"Although Toronto's congregation can be compared in size to the church in Kauhajoki where I came from," Walter says. "There is a vast difference. Saalem is located in a mega city with many cultural, political influences. These present unique challenges to a pastor. We are expected to know what is happening around us, what are the needs in the inner city, what is causing distress in the hearts of those we interact with, and even globally with our missionaries, our friends who we are partnering with in another land. There are many good churches here, as can be seen through gatherings such as this inter-denominational celebration. They offer a wide variety of spiritual nourishment. This is a challenge to a pastor who is expected to have not only biblical knowledge, but also be able to care for those in spiritual need, knowing what the church has been to all of its members. It is different living in the city than in a small country village."

Walter has taken on the task of Youth Pastor, continuing the work of Mark Ryttonen who has undertaken other projects. Although his position is youth-focused, Walter sees his field as being much larger. "It is common knowledge that Saalem has a huge heart for kids and youth. Sonja and I are fully committed to this ministry," he said. "But we also want to serve the whole Church, and those who need the gospel in Toronto, without cultural barriers."

The current Youth group is from age 15 to 25. Between the senior class at Sunday School and the Youth group, Walter sees a gap that might present a new opportunity as a ministry for young teens, very popular in Finland. Saalem's Youth are, for the most part, from good, Christian families and are healthy in many ways. Previous teaching has been strong and has laid a good foundation for the Christian walk, given leadership skills. But youth have their challenges in today's world, and need disciplin-

From top left to right.

Walter and his young African friends.

Sonja and Walter's welcoming party at Toronto Saalem Church.

Walter, Sonja and a teacher.

Sonja in her Sari.

Walter and Sonja out scootering.

Tuokkola continue in missions. Fourteen years had passed until a chance meeting resumed a friendship that then developed into romance.

Walter Tuokkola completed his degree at Western Pentecostal Bible College in British Columbia, majoring in theology and church music. Practicums were spent at Sudbury's Siion Church, and in Romania. Upon graduation, Walter accepted a position as youth pastor in Vancouver's KotiKirkko until his call for military training in Finland. He served his obligatory time in civil service as

"We bought three bagfuls of old books at the church Book Sale recently," laughs Walter. "I found some excellent books written by well-known men and women of God, who have gone on before, founded large missions organizations, churches, such as Billy Graham, George Mueller, who I can learn from. They have learned from making mistakes and pass on their wisdom to us. I have also been reading up on leadership skills and qualities. At fifty cents a book, it is also worth stocking up on such books that can be passed on to others."

Sonja is also an avid reader. Nicky Cruz's "Alone but not lonely" and Rick Warren's "Purpose Driven Life" reflect Sonja's interest in people and their inner struggles, their relationships. Together they are also reading a book on marriage relationship, their own marriage being only two months old.

"We have been welcomed with such love and warmth from the airport onwards," Sonja smiles. "We look forward to new and interesting experiences and trust that God will guide us through them."

SYLVIA RUKKILA